ב"ה | גיליון **788**
ערב שבת קודש
פרשת **משפטים** תשפ"ו

| *** | | |
|---|---|---|
| י-ם | 17:15 | 18:26 |
| ת"א | 17:34 | 18:30 |
| חיפה | 17:34 | 18:29 |
| ב"ש | 17:34 | 18:29 |

# אוצר הנפש

עלון שבועי בענייני תורת הנפש ותיקון המדות משיעורי **הרב יצחק גינזבורג** שליט"א

## אוצר הפרשה

### "אהל מועד" – היראה כלי לתענוג

רבי חיים חייקא מאמדור דורש על הפסוק "ויקרא הוי' אל משה וידבר אליו מאהל מועד לאמר". ה-**א** זעירא של "ויקר**א**" היא הקטנת משה את עצמו. מוסבר בחסידות שזהו תיקון לחטא אדם הראשון, א רבתי של "אדם". אדם הראשון רצה רק תענוג, בלי היראה. היראה היא הכלי לתענוג – אי אפשר לזכות לתענוג אמתי, תענוג שמתחדש, בלי יראה. "תענוג תמידי אינו תענוג", אבל אם הוא מתחדש הולכים "מחיל אל חיל" – מתענוג לתענוג, מעולם הבא לעולם הבא, מגן עדן לגן עדן, כמו שמוסבר שיש אין-סוף מדרגות שעולים, מיום ליום ומרגע לרגע. כל העליה היא בזכות היראה – הוא מסביר שהיראה סועדת את ישראל שלא יפלו למטה, וממילא היא הדוחפת לעליה למעלה. רבי חייקא מסביר שה-א זעירא היא יראה, שמשה רבינו מקטין-מזעיר את עצמו (אתוון זעירין), כי הוא מרגיש שהמלך מדבר איתו. ה"וידבר הוי' אליו" פועל אצלו זעירות, ו"מאן דאיהו זעיר [יראה] איהו רב [תענוג]".

המחבר את היראה והתענוג הוא משה רבינו, ועל כך כתוב שה' מדבר אליו "מאהל מועד". הוא כותב ווארט מאד יפה, ש"אהל" הוא יראה ו"מועד" הוא תענוג. רמז יפה, שהוא לא כותב, ש-**יראה** עולה **ו** פעמים **אהל** (שהוא עצמו **ו** ברבוע), ששת צירופי המלה **אהל**. המקיף, ה"אהל", הוא היראה – אבל ה"מועד" עצמו הוא התענוג. רבי חייקא אומר שמועד לשון עדי, קישוט, תכשיט – דבר שמענג. מועד הוא גם לשון דעת, תכלית המוחין, אבל "במקום שאתה מונה את הדעת אין אתה מונה את הכתר" והפוך. כלומר, הדעת היא הכלי לכתר, ולא סתם הכתר אלא פנימיות הכתר – התענוג.

(ז"ך אדר תשפ"א)

## אוצר הסיפור

### ה'אוהב ישראל' מאפטא | ישראל הוא

**ה ניסן הוא יום ההילולא של רבי אברהם יהושע מאפטא. בעיר אפטא גר חייט עני. היה יוצא ונכנס תמיד בבית הרב הצדיק מאפטא, ותמיד היה מתאונן לפניו על גודל עניו. פעם אחת בא החייט, וסיפר לרב כי ה' ריחם עליו – ויש לו עכשיו פרנסה בעזרת ה'. וישאלהו הרב סיבת הדבר, ויספר לו: כי אדון העיר מכר את הכפר הסמוך לאדון אחר, והאדון החדש עושה אצלו כל הבגדים שלו, ומרוויח החייט ממנו היטב. וישמח על זה הרב מאוד.**

**אחרי איזה ימים בא החייט לבית הרב, ויספר לו כי שמע אומרים שהאדון החדש הוא יהודי מומר. ויאמר לו הרב: אם כן, הנני גוזר עליך שלא תתפור לו בגדי שעטנז בשום אופן! ויבטיחהו החייט על זה.**

לזה ציוויתי לחייט שלא יתפור לך שעטנז האסור לישראל

**אחרי איזה ימים נתן לו האדון בדים, שיעשה לו מהם בגד ליום הולדתו. אך כשרצה לעשות לו הבגד, ראה שחלקי הבגד הם שעטנז גמור ולא ידע מה לעשות. בתוך כך עברו איזה ימים, והוא לא התחיל עוד לעשות את הבגד, ויבא האדון בעצמו וישאלהו על הבגד ולא ענהו. ויכעס עליו האדון ויאמר: אם אינך רוצה לעשות את הבגד מדוע לא הגדת לי? הייתי נותנו לחייט אחר לעשותו. ויען החייט ויאמר: אני איננו אשם בזה שלא עשיתי לך את הבגד כי הרב אמר לי שלא אתפור לך בגד שעטנז. וילך האדון אל הרב ויאמר לו: אדוני הרב, מדוע אמרת לחייט שלא יתפור לי בגד שעטנז? – ויאמר לו הרב: חז"ל אמרו – ישראל, אף על פי שחטא – ישראל הוא. וקשה להבין: האם נאמר שאם אחד חטא איזה חטא, איננו כבר ישראל? מדוע צריכים לומר שעודנו ישראל? אך דע ידידי, שחז"ל אמרו זה על חטא כזה שהוא מעניין ישראל, היינו כשאיש ישראלי ממיר דתו. על זה אמרו חז"ל: ישראל, אף על פי שחטא ולא רצה להיות ישראל, אף על פי כן ישראל הוא ואין מועיל לו כלום המרת דתו. ולכן, היות שאתה ישראל מומר וחז"ל קראו אותך בשם ישראל, לזה ציוויתי לחייט שלא יתפור לך שעטנז האסור לישראל.**

**כשמוע האדון את דבריו התחיל לבכות מאד, ויאמר: רחם עלי רבי ומורי, כי לא ידעתי עד כמה התורה אהבה את**

**המשך בעמ' הבא**

יו"ל ע"י תלמידי הרב גינזבורג. להצטרפות לתפוצת שיעורי הרב: דוא"ל: itielgi@gmail.com וואטסאפ: 050-7951105

# אוצר התבונה

## עבודת ההתחדשות של חודש ניסן

על ניסן נאמר "החדש הזה לכם ראש חדשים". חדש הוא לשון חידוש, לכן אנחנו מסבירים בכלל שעבודת ההתחדשות שייכת לניסן, "חדש האביב". לכל אחד יש את החידוש שלו. "אין לך אדם שאין לו שעה", והשעה של האדם היא השעה בה מבריק לו החידוש שלו. השעה הזו אצלו היא "ראש חדשים" – החידוש שנולד בה הוא ראש לכל החידושים שהאדם יחדש בכל חייו.

עם הדעת שהוא מקבל בבר מצוה הוא זוכה ל"ותחדש פני אדמה", חידוש-בירור המדמה והפיכתו ל"ביד הנביאים אדמה"

החידוש הראשי-המקורי של כל אחד, הראש לכל חידושי חייו, הוא ה"בראשית" שלו. ה-**ב** רבתי של "**ב**ראשית" היא הברק המבריק על השכל (הברק, ב-**ה** הידיעה). כשאדם חווה את החידוש הזה נעשית בו הזזה פנימית, **'בת ראש' – "בראשית"** אותיות **בת-ראשי**, כידוע – שבה נברא העולם שלו. בריאה היא גם לשון הבראה – תיקון התהו והשבירה שקדמו לעולם. התהו שבאדם היינו "אקדמיה טענתיה" של היצר הרע, שקיים באדם עוד לפני בר מצוה, והתיקון מתחיל עם הופעת החידוש האמיתי שלו – הנפש האלקית שלו. בר מצוה היא "גמר כניסת הנפש האלקית", בו מבריק לו החידוש שלו. עד הבר מצוה החידושים של האדם היו שייכים לכח המדמה השלילי שלו (הבינוי של יצר הרע אצל רבי נחמן), אך עם הדעת שהוא מקבל בבר מצוה הוא זוכה ל"ותחדש פני אדמה", חידוש-בירור המדמה והפיכתו ל"ביד הנביאים אדמה".

**החידוש של משה רבינו היה במראה הסנה, ראשית הנבואה שלו, כאשר כל חיי משה לאחר מכן הם מימוש השליחות שלו והארת הנבואה שלו בחשכת העולם. כך, החידוש של כל אחד היינו הנבואה שלו לעולם, כאשר כל שאר חידושי חייו הם השכלות-הברקות פרטיות איך להתמודד עם חשכת המציאות על מנת להאיר בה את הנבואה שלו מאת השי"ת.**

**נמצא שלכל אחד יש: חידוש, סיפור ונבואה, לפי הסדר הזה (עבר-הוה-עתיד) – קודם החידוש שלו, המתחיל להתנוצץ מרגע בואו לעולם ומופיע עם גמר כניסת הנפש האלוקית; אחר כך הוא חי את 'הסיפור שלו' בעולם; ולבסוף נותרת הנבואה שלו לדורות.**

(שבת פקודי פ"ה)

# אוצר הרמז

## קרבן – קירוב כל הכוחות לה'

מהו קרבן? חוץ מאש שעולה לשמים, קרבן הוא קירוב כל הכחות. לאדם יש הרבה כחות – כח התענוג, כח הרצון, שכל ומדות, מחשבה דבור ומעשה. את כל הכחות צריך להעלות ולקרב לה'. אפשר לקרב את כל הכחות שלך לה', רק אם אתה מוצא את נקודת האלקות שבך.

**הפשט הפשוט של קרבן הוא אש – צריך לעבוד את ה' כאש להבה, "רשפיה רשפי אש שלהבת יה". אבל האש שלו מביאה אותו להיות אדם שלם.**

(כ"ו תמוז ע"ח)

# אוצר הפתגם

**בחיים שלנו בדרך כלל הנסים מלובשים דרך הטבע. לא תמיד אפילו רואים אותם, "אין בעל הנס מכיר בנסו", אבל הנסים הם מאותו סדר גודל, באותה עצמה, כמו הנסים של יציאת מצרים וקריעת ים סוף. כתוב שהפרנסה קשה לאדם כקריעת ים סוף – אם הוא מצליח, ה' מצליח את דרכו, נעשה לו נס כמו קריעת ים סוף.**

(כ"ו אדר תשפ"ג)

**המשך מ'אוצר הסיפור':**

**נפשו של איש ישראלי, שאפילו בשהשתמד ופנה עורף לדת ישראל אף על פי כן קוראים אותו עוד בשם ישראל. ויתן לו הרב תשובה, ויצוהו ליסע למדינה אחרת ויחזור לדת ישראל. ויעש כן, ונעשה בעל תשובה גדול.**

ה'אוהב ישראל' מאפטא פועל כאן בהתאם לשמו, ומשיב יהודי בתשובה כשהוא גורם לו לחוש עד כמה הוא אהוב, על אף החטא. מתבקש כאן להזכיר את תורת איז'ביצא – הגורסת כי אין חטא בעולם כלל. כך כתב רבי צדוק הכהן מלובלין, תלמידו של בעל 'מי השילוח' מאיז'ביצא: "לעתיד, שיתגלה זה ד'כל מעשינו פעלת לנו' וכל פעולת הנפש מה' יתברך, ואף הפעולות היוצאות מסדר התורה הם 'כבשי דרחמנא' ונמשכים מאמיתת מחשבתו יתברך... אז כשלג ילבינו כל חטאי ישראל".

על הקב"ה נאמר "לא יגורך רע", וממילא, כשיתגלה כי כל המציאות היא ה' יתברך, יסתבר כי כל רע הוא למעשה טוב. על כך נאמר "את רוח הטֻמאה אעביר מן הארץ", בגילוי עצום של אלוקות בעולם הזה.

(מתוך נפלאות ניסן פ"ה)

מוקדש לעילוי נשמת **יוסף** בן **חביבה** ז"ל
הלך לבית עולמו בכ"ג אדר תשפ"ו | ת.נ.צ.ב.ה.

מהדורה עיצובית: **דעה** & **אביחיל** | 054-6580146